

...і врешті ми спинилися. Ріка
текла внизу, одвічна і невпинна,
а ми, мов на краю материка,
де притча лопушана і люпинна
зросла понад уламки городища,
знімили, і щільніш замкнулась тиша
над нами, несподівана й тісна,
з ознаками осі і цвіркуна.

Та лиш на мить, бо мова про ріку.
Про вогких берегів колюче лоно,
де так було нам солодко й солоно
спивати воду з каменя й піску.
Корони будяків, цупка жалива
і розпал дня над повнею води
світився нам, і то було як злива —
ця спека, що спадала, мов меди.

Ми увійшли за згодою ріки
і стали плином, де зелені тайни
глибин і дна, шорсткого, як віки,
як одкровення, чисте і негайне,
почутий логос, непогрішний рот
землі, що не загоїть вирви й шрами
(нора? печера? смертодишний дот?),—
усе було за нами й перед нами.

Дитячі співи, крила матерів,
гортанна дума, щедра й достеменна,
й над порохном чужинних упирів —
полотна, сорочки, плащі, знамена.
І ми пливли, тонкі й легкі, мов тінь,
до болю найсолодшого в суглобах,

у цю незмовкнуту сповідь поколінь,
непроминальну, наче кровообіг...

Немов рука, що вчила і вела
на круг життя, в живі безодні мови,
гінку напругу рідного русла
ріка навік воздала нам, братове...